

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A.**, bývajúcej vo **V.**, zastúpenej JUDr. **E.**, advokátkou so sídlom v **D.**, proti žalovaným **1/ H.**, bývajúcej v **S.**, zastúpenej JUDr. **R.**, advokátom so sídlom v **K.**, **2/ M.**, bývajúcej v **T.**, **3/ Z.**, bývajúcemu v **S.**, o zaplatenie **150 000 Sk** s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 10 C 399/2001, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. októbra 2007 sp. zn. 8 Co 95/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej **1/** do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania **5 340 Sk** do rúk JUDr. **R.**, advokáta so sídlom v **K.**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Komárno rozsudkom z 31. januára 2007 č.k. 10 C 399/2001-204 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia **150 000 Sk** s príslušenstvom. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala poskytnutie tejto sumy ako pôžičky na zakúpenie bytu. Skutkové tvrdenia žalobkyne o výbere peňazí z vkladnej knižky a o osobe, ktorá mala ich výber uskutočniť, boli navzájom protirečivé. Pokiaľ uvádzala, že peňažné prostriedky na pôžičku jej poskytla sestra, súd prvého stupňa dospel k názoru, že toto tvrdenie je rozpore s finančnými možnosťami sestry žalobkyne. Tvrdenie žalobkyne, že pôžička bola určená na zakúpenie bytu pre jej dcéru **E.** a zaťa **Z.**, je nelogické a nezodpovedá tomu, že menovaní byt nekúpili. Byt „kúpili“ (nadobudli členské práva a povinnosti v bytovom družstve) žalovaná **1/** a jej manžel, ktorí ho „predali“, keď **E.** opustila spoločnú domácnosť vedenú s jej manželom a do bytu sa viac nevrátila. Súd prvého stupňa nevezal zreteľ na žalobkyňou predložený zvukový záznam telefonického rozhovoru medzi ňou a žalovaným **3/**, v rámci ktorého mal údajne potvrdiť

existenciu pôžičky a prisľúbiť vrátenie peňazí, lebo žalovaný 3/ neudelil súhlas so zverejnením obsahu tohto rozhovoru (§ 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Nitre rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil rozsudkom z 25. októbra 2007 sp. zn. 8 Co 95/2007; žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovaným trovy odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav a vec po právnej stránke správne posúdil. Poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku a konštatoval, že rozhodnutie o zamietnutí žaloby je vecne správne. V konaní bolo na žalobkyni, aby preukázala existenciu pôžičky a skutkové okolnosti, za ktorých k nej malo dôjsť, dôkazné bremeno ale neuniesla. Za účelom preukázania svojich tvrdení mala označiť dôkazy, tvrdené skutočnosti ale nepreukázala. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď nevzal na zreteľ zvukový záznam telefonického rozhovoru, s použitím ktorého nesúhlasil druhý účastník tohto rozhovoru. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil poukazom na § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, ktoré odôvodnila tým, že odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať. V zmysle zásad spravodlivého procesu majú účastníci právo označiť (navrhnuť) dôkazy, ktoré sú potrebné na preukázanie ich tvrdení a súd má povinnosť odôvodniť, prečo prípadne nevyhovel návrhom na vykonanie dokazovania. Ak tak súd nekoná, jeho rozhodnutie je zaťažené procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd v napadnutom rozsudku len poukázal na dôvody uvedené súdom prvého stupňa a v rozpore s § 120 O.s.p. konštatoval, že nebolo povinnosťou žalovaných preukázať dostatok finančných prostriedkov na zakúpenie bytu, nevzal ale do úvahy jej tvrdenia preukázané vykonaným dokazovaním. V odôvodnení napadnutého rozsudku nevysvetlil dostatočne, prečo je neopodstatnené jej odvolanie a nezaoberal sa všetkými dôvodmi, ktoré uviedla vo vzťahu k použiteľnosti zvukového záznamu telefonického rozhovoru medzi ňou a žalovaným 3/. Odvolací súd sa obmedzil len na nepresvedčivú formálnu argumentáciu bez vysvetlenia, konkrétne prečo nemožno akceptovať jej námietky alebo prečo nemajú význam pre rozhodnutie vo veci samej. Napadnutý rozsudok je preto nepreskúmateľný a nemôže byť ani správny. Z týchto dôvodov ho žiadala zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhla tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietnuť, lebo nie je procesne prípustný. Požiadala o priznanie náhrady ňou vyčíslených trov dovolacieho konania.

Žalovaní 2/ a 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobkyňa existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolatelka namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť konať pred súdom a v konaní pred ním uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu

možnosti konať pred súdom malo podľa názoru dovolateľky dôjsť predovšetkým nevykonaním ňou navrhovaného dokazovania, ďalej nevysvetlením podrobných dôvodov nevykonania navrhovaných dôkazov a napokon nevysvetlením jednotlivých dôvodov rozhodnutia.

K jednotlivým dovolacím námietkam uvádza dovolací súd nasledovné:

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej

veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalobkyňou navrhovaného dokazovania nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávne hodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov preto v žiadnom prípade nezakladá vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na charakter argumentácie dovolateľky treba v súvislosti s vyššie uvedeným dodať, že pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolateľka tiež namieta, že dovolaním napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a z tohto dôvodu nemôže byť ani správny. Pod túto námietku (nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu) treba zaradiť všetky tie dôvody uvádzané dovolateľkou, v rámci ktorých namieta, že odvolací súd svoj postup náležite nevysvetlil, že „sa opätovne obmedzil len na nepresvedčivú formálnu argumentáciu, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď nebral do úvahy zvukový záznam“, že len prevzal podstatné časti odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ale neodôvodnil „účinne a konkrétne“, prečo nebral na zreteľ navrhované dôkazy alebo jej námietky, argumenty a prečo ich považoval za nesprávne alebo právne irelevantné. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady

konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, a to ani podľa § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 111/98).

Pre prípad, že dovolateľka zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci (viď formuláciu uvedenú v dovolaní: „rozhodnutie odvolacieho súdu ... nemôže byť správne“) dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie tohto súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne proti potvrdzujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Žalobkyňa navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadla výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení,

ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (mediiným) o uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalobkyne proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebola žalobkyňa úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.). Žalovaná 1/ trovy dovolacieho konania vyčíslila a podala návrh na rozhodnutie o priznaní ich náhrady (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval už v konaní pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej žalovanej 1/ vypracovaním písomného vyjadrenia k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Vychádzal z § 10 ods. 1 tejto vyhlášky a tarifnú náhradu určil sumou 5 150 Sk, čo spolu náhradou výdavkov za miestne

telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 15 písm. a/ citovanej vyhlášky) vo výške 190 Sk (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje 5 340 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. mája 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: